

Nagybőjt 2. Vasárnapja B

*Az Úr színe előtt járok, az élők földjén.
(Zsolt 115,9)*

Olvasmány

Teremtés 22,1-2.9a.10-13.15-18

Isten próbára tette Ábrahámot és így szólt hozzá: "Ábrahám, Ábrahám!" "Itt vagyok" – felelte. Akkor ezt mondta neki: "Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Moriija földjére, s ott mutasd be égőáldozatul azon a helyen, amelyet majd mutatok neked." Amikor megérkeztek a helyre, amelyet Isten mondott neki, Ábrahám megépítette az oltárt, rárakta a fát, kinyújtotta kezét, és vette a kést, hogy feláldozza a fiát.

De az Úr angyala rászólt az égből, és azt mondta: "Ábrahám, Ábrahám!" "Itt vagyok" – felelte. Az angyal folytatta: "Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé és ne árts neki. Most már tudom, hogy féled az Istent, és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem." Amikor Ábrahám fölemelte szemét, látott egy kost, amely szarvánál fogva fennakadt a bozótban. Ábrahám odament, megfogta a kost és feláldozta égőáldozatul fia helyett.

Azután az Úr angyala az égből másodszor is szólt Ábrahámhoz, és mondta: "Magamra esküszöm – ez az Úr szava –, hogy mivel ezt tetted és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint az ég csillagait és mint a tengerpart fövenyét; utódaid elfoglalják majd az ellenség kapuját. Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra."

Szentlecke

Rómaiakhoz 8,31b-34

Testvéreim! Ha Isten velünk, ki ellenünk? Aki nem kímélte saját Fiát, hanem mindnyájunkért áldozatul adta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Ki emel vádat Isten választottai ellen? Isten, aki a megigazolást adta? Ki ítél el? Krisztus Jézus, aki meghalt, sőt fel is támadt, és az Isten jobbán kőzbenjár értünk?

Abban az időben: Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és egyedül velük fölment egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük. Ruhája olyan ragyogó fehér lett, hogy a földön semmiféle kelme festő nem képes így a ruhát kifehériteni. Egyszerre megjelent nekik Illés és Mózes, és beszélgettek Jézussal.

Péter ekkor ezt mondta Jézusnak: "Mester! Olyan jó nekünk itt lennünk! Készítsünk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!" Nem is tudta, mit mond, annyira meg voltak ijedve.

Ekkor felhő árnyékolta be őket, és a felhőből szózat hallatszott: "Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!" Mire körülnéztek, már senkit sem láttak, csak Jézust egymagát.

A hegyről lejövet megparancsolta nekik, hogy ne mondják el senkinek, amit láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a holtak közül. A parancsot megtartották, de maguk között megvitatták, hogy mit jelenthet az, hogy feltámad a holtak közül.

Elmélkedés

Nagyböjt első két vasárnapjának alap gondolatai felölelik az emberi egzisztencia, az emberi megváltástörténet teljes szélességét. Az első vasárnap azokat a kísértéseket idézi fel Jézus "megkísértésével" a sivatagban, amelyeknek minden ember kezdettől fogva ki van téve. Ma, a második nagyböjti vasárnapon Jézus színeváltozásával az a megdicsőülés világlik fel, amely minden emberi remény célja.

*Még beteljesületlen ez a remény. Még korai felállítani a sátrakat. Jézus újra és újra arra emlékezteti tanítványait, hogy az Emberfiának **először** szenvednie kell és meg kell halnia. Ismerős az apostolok helyzete: habár olykor elkapunk egy-egy pillantást a húsvéti dicsőségből, még csak indulófényben vagyunk afelé a város felé, ahol nemcsak Jézus szenved és hal meg, hanem minket is a keresztség és a halál vár. Ne hirdessük tehát túl korán embertársainknak a húsvéti győzelmet: azt kockáztatjuk, hogy elsikkad, elhomályosul korunk, embertársaink nagypénteke és nagyszombatja. Tudjuk, hogy megtörténik bennünk a feltámadás, mégis messze vagyunk még attól, hogy felkeljünk a sírból és húsvéti alleluját énekeljünk, hosszú évek óta tartó keresztény életünk ellenére. Óvatosan prédikáljunk embertársainknak Krisztus feltámadásáról és dicsőségéről, ha az Emberfia még nem kezdett el feltámadni bennünk.*

A böjti időt ebbe a feszültségbe ágyazva ünnepeljük: a kísértés és megdicsőülés között. Hittel át kell haladnunk a kísértésen, mint Abrahámnak, Isten vezetésébe vetett mély bizalommal, nem ernyedten, nem fájdalom nélkül, hanem pozitívan és kreatívan. Isten a jövőnk, bennünk és körülöttünk van, Benne biztonságban vagyunk.

De ez az Istenbe vetett bizalom nem veszi el az ember szabadságát és felelősségét, hanem biztosítja az erős gyökereket, amelyek által növekedhet és kivirágozhat, félelem nélkül és bizalomteli szabadságban tevékenykedhet. Ha eljutunk erre a bizalomra, akkor egyenes úton haladunk abba a jövőbe, amelyet Isten teljesen megvilágít.

Ez a böjti idő programja – életünk programja: adjuk fel a világi hatalmakhoz kötődő rabszolgaságunkat, szabadítsuk ki magunkat a világ karmai közül. Adjuk fel ön hatalmú döntéseinket és adjuk oda magunkat Isten szeretetből történő rendelésének.

Kerüljünk mindent, ami megfojtja az igazi életet, hogy Isten közeledhessen hozzánk. Ebben erősítsen meg minket. Amen.